

capital. Hem de ser cada vegada més participatius en la vida cultural i social i hem de fer d'Alpicat un poble cada vegada més dinàmic, més viu, que no arribi a ser un poble dormitori de Lleida. Si tots hi fiquem uns granets de sorra, ho aconseguirem..., i si no, amb la sorra sempre podríem fer una platja a Ponent, que també estaria bé. I m'adreço a tothom, però particularment a tots els novinguts al poble en els darrers anys, que tot i que hi viuen, encara no el coneixen. Us heu de treure el xip que Alpicat és només l'espai físic de la nostra casa i descobrireu que Alpicat és casa nostra. Jo ja ho he fet i val la pena fer-ho!

Alpicat és el meu poble, i fins i tot a través de la nostra revista, el Nou Pinetell, m'atreveixo a explicar-vos la meua versió de la història d'Alpicat a l'última pàgina i en dibuixos. I he de dir que, de moment, cap historiador, ni tan sols el Fabià, no m'han demostrat que els fets que jo explico de la història no hagin passat de veritat. Avui, d'aquí a una estona presentarem el Llibre Gegant de contes d'Alpicat, fruit de la Festa que vàrem celebrar el passat mes de maig. M'agradaria que això només fos un punt d'inici i que en un futur poguéssim dedicar una setmana sencera a la il·lustració, amb tallers, exposicions, xerrades i

activitats diverses sempre al voltant de la il·lustració i culminar la setmana amb noves edicions de la festa del Llibre Gegant. Estic segur que, com sempre, trobaré en la nostra regidora de cultura, l'Alba Roure, el suport necessari per tirar endavant aquesta idea perquè tots en puguem gaudir i amb el temps aconseguir que aquesta setmana a Alpicat pugui ser un referent en l'especialitat de la il·lustració a Ponent.

No vull deixar aquesta tribuna sense abans agrair que m'hagueu designat per llegir aquest Pregó de Festa Major i també agrair la paciència per haver aguantat com aquest dibuixant deixa anar tot un discurs. No és fàcil per a mi això d'escriure i haver de llegir-ho després, com heu pogut comprovar. Hagués estat més senzill per a mi que el pregó es pogués dibuixar.

Bé, anem acabant que si no el senyor alcalde encara em prendrà el micro. Tots aquests papers ja us els llegiré algun altre dia. Aquesta tarda amb el repic de campanes i la cercavila hem encetat una nova edició de la nostra Festa Major. La Comissió de Festes ens ha elaborat tot un seguit d'actes, començant d'aquí a uns moments amb la proclamació de les pubilles, procurant que hi hagi activitats i diversió per a tothom, fins acabar

diumenge bocabadats mirant el cel amb el tradicional castell de focs. Així que endavant i gaudiu-ne força!

Bona Festa Major a tothom i gràcies a tots!

Marçal Abella

Fam

No vull pas parlar de la famosa novel·la de Knut HAMSUN, publicada l'any 1890, que porta com a títol FAM. Esplèndida novel·la, al meu entendre, en la línia del classicisme que després desenvolupà l'italià Svevo. No!

Em vull referir, avui, a l'informe de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO) que ens diu que hi ha 792 milions de persones que passen fam -fam dic, i ho repetixo!- en països en vies de desenvolupament. A més, 34 milions més en àrees industrialitzades i en transició. Tot plegat fa un total de 826 milions de persones que passen materialment fam. I tots, jo el primer, tan contents, tan cofois. Ha arribat un moment en què les xifres ja no ens diuen res, o ben poc. I, aleshores, per adormir-nos la consciència, doncs una almoina per aquí, una altra per allà, i qui dia empeny ... I, així, passem llunes i sols.

Des d'Andorra, o des d'Alpicat, o des d'Europa, crec que hauríem de pensar i d'explicar als més joves que això d'aquests països no ha estat gens fàcil. Més aviat, feixuc. I

és difícil dibuixar amb paraules als més joves el que era la menja de subsistència: el trinxat (ara és un afamat plat en restaurants d'alta gastronomia) no era altra cosa que la verdura reescalfada l'endemà, del que havia romàs del sopar del dia abans; la truitada d'ous amb

ceps era una delicatessen, com ara diríem; l'arròs amb esquírol, o aquest guisat a la cocota era un festí; les deu hores; al mig del mallador, consistia en gormanderies com llangonisses, pernil, donja o bringuera de casa, tot rostant, rostant, homes i dones amarats de suor. El corral o la cort dels porcs era la nostra subsistència, gràcies a la tasca de padrins i padrines, de generacions senceres, esgotades, gairebé.

Ai, Déu meu! Andorra, Alpicat, Espanya, Europa, eren pobres, però no miserables. Ara, sembla que vulguem comprar-ho tot. On és la nostra confraternització envers aquests 826 milions de persones? Potser, caldria -no ho sé!- ser més humils, i ajudar els més propers. Sempre he pensat que és més fàcil ajudar les persones de Kenya o de Rwanda, per exemple, que ser més prudents a no augmentar excessivament els pisos dels llogaters, o bé augmentar una mica més el sou dels qui tenim al costat, i treballen i col·laboren amb nosaltres. I no parlo pas de legalitats o il·legalitats. Parlo de solidaritat amb els veritablement necessitats. Abomino la caritat -no pas l'afecte, la comprensió i l'amor-, i penso que hauríem de complir més la justícia, l'equitat i l'humanisme.

Ben entès que aplaudeixo tots els qui esmercen doblers, anys i panys ajudant àrees d'Àfrica, Àsia o Amèrica. Però sóc dels qui pensen que la vida honesta comença a l'entorn de nosaltres mateixos, en una mena de ball de cercles concèntrics que es van espaiant, ampliant-se. La cadena de la solidaritat, si volen.

FAM al món? Sí!, certament : i nosaltres, des d'Andorra i des d'Alpicat, o des d'Europa, què fem? Per què no som més conscients del fet que som uns privilegiats? No només a Andorra o Lleida, també dins de l'espai que se'n diu món occidental.

Creuria que tots plegats, en un país on vivim -tots, més o menys- en i dins d'una certa dignitat (?), caldria que el vell adagi evangèlic el poséssim cada dia més en pràctica: que la mà dreta no sàpiga el que fa l'esquerra, o a l'inrevés. Val la pena, em sembla!

*Antoni Morell
(des d'Andorra la Vella)*

21 de setembre de 2000, inauguració del nou menjador escolar del CEIP Dr. Serés a càrrec del Sr. Ramon Alturo, Delegat Territorial del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Presentació de CASSA, Companyia d'aigües Sabadell, a Alpicat el dia 5 d'octubre de 2000.

11 de setembre de 2000. Trobada de la Cutxipanda (noves generacions).

24 d'agost de 2000, Festa Major, acte de lliurament del llibre gegant al Manelic i la Núria, gegants d'Alpicat.

Alpicat, any del Senyor

